

Sygn. akt I C 60/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Powalska

Protokolant: Patrycja Tokarek

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w S.

przeciwko K. K. (1)

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. uznaje za bezskuteczną wobec powoda Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. umowę darowizny z dnia 19 kwietnia 2010 roku zawartą w formie aktu notarialnego przed notariuszem I. N. za numerem Rep. A. Nr (...), pomiędzy J. M. i K. M. (1) a K. K. (1), obejmującą prawo własności zabudowanej budynkiem mieszkalnym nieruchomości rolnej, położonej w B., gmina B., o powierzchni 30 arów 02 m⁽²⁾, oznaczonej w ewidencji gruntów numerem (...), dla której Sąd Rejonowy w Sieradzu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), w zakresie dotyczącym ochrony wiarygodności powoda wynikających z tytułów wykonawczych wystawionych przeciwko K. M. (1) przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. o numerach : (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...);

2. zasądza od pozwanej K. K. (1) na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

3. nakazuje pobrać od pozwanej K. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych tytułem brakującej opłaty sądowej oraz kwotę 3218,80 (trzy tysiące dwieście osiemnaście 80/100) złotych jako zwrot poniesionych w toku procesu wydatków.

Sygn. akt I C 60/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 lutego 2015 r. (data wpływu) pełnomocnik powoda Skarbu Państwa- Urzędu Skarbowego w S. wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy darowizny z dnia 19 kwietnia 2010 r. sporządzonej w formie aktu notarialnego Rep. A. nr (...) (przed notariuszem I. N. z Kancelarii Notarialnej w S.), mocą której J. i K. M. (1) darowali swojej córce K. K. (1)- pozwanej zabudowaną nieruchomość, stanowiącą grunt orny, położoną w miejscowości B. gm. B. o powierzchni 30 arów 02 m², oznaczoną jako działka numer (...) oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, (pozew k. 3-6).

Postanowieniem z dnia 02 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn.. akt I C 60/15 Sąd Okręgowy w Sieradzu uwzględnił wnioski strony powodowej o zabezpieczenie roszczenia i udzielił zabezpieczenia poprzez wpisanie w dziale III księgi wieczystej KW nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Sieradzu dla nieruchomości położonej w miejscowości B., gmina B., oznaczonej jako działka o nr (...) ostrzeżenia o ustanowieniu zakazu zbywania i obciążania nieruchomości objętej wymienioną księgą wieczystą przez pozwaną K. K. (1), (postanowienie SO w Sieradzu z dnia 02 kwietnia 2015 r. k. 357).

Pełnomocnik pozwanej w odpowiedzi na pozew z dnia 09 czerwca 2015 r. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, iż pozwana przyjmując darowiznę od rodziców zobowiązała się jednocześnie do spłacania kredytu, zaciągniętego przez K. M. (1), a zabezpieczonego hipoteką na przedmiotowej nieruchomości przez co czynność formalnie pod tytułem darmym stała się czynnością odpłatną. Nadto pozwana nie miała żadnej wiedzy dotyczącej zobowiązań finansowych jej ojca wobec Skarbu Państwa i jego trudnej sytuacji finansowej. Była przede wszystkim skoncentrowana na stanie swojego zdrowia i leczeniu skutków wypadku, któremu uległa w dniu 24 maja 2009 r., co więcej w dniu dokonania kwestionowanej czynności, K. M. (1) mógł uzyskać zaświadczenie od Urzędu Skarbowego o niezaleganiu w zapłacie zobowiązań podatkowych, czyli nie był wtedy niewypłacalny. Wskazywał wreszcie, iż nieruchomość będąca przedmiotem darowizny była obciążona hipoteką na rzecz banku, który miał pierwszeństwo zaspokojenia przez powodem, tym samym jej wyzbycie się przez K. i J. M. nie miało znaczenia dla oceny zaistnienia bądź pogłębienia stanu niewypłacalności dłużnika (odpowiedź na pozew k. 366-369).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

K. M. (1) między innymi w latach 2005-2009 prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) Firma (...) - Usługowa K. M. (1). W wyniku kontroli podatkowej, przeprowadzonej przez pracowników Urzędu Skarbowego w S., obejmującej lata 2004-2005, zakończonej protokołem wręczonym K. M. (1) w dniu 12 kwietnia 2010 r. ustalono, że K. M. (1) zaliczył do kosztów uzyskania przychodu oraz odliczył podatek naliczony VAT, wynikający z faktur, które nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych - obrotu paliwami. Takim postępowaniem K. M. (1) spowodował zaniżenie podatku dochodowego oraz zawyżenie podatku VAT do odliczenia, co wynika wprost z ustaleń kontroli. To spowodowało, że stronie powodowej przysługują wymagalne wierzytelności wobec K. M. (1) z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za 2004 i 2005 rok, stwierdzone tytułami wykonawczymi o numerach (...). (...), (...), (...) oraz w podatku od towarów i usług za okres od grudnia 2004 roku do września 2005 roku, a także za czerwiec 2009, lipiec 2009 roku, grudzień 2011 roku i styczeń 2012 roku, stwierdzone wystawionymi przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. tytułami wykonawczymi o numerach (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). Zaległości K. M. (1) objęte wskazanymi tytułami wykonawczymi uwzględniając należność główną oraz odsetki za zwłokę, wynosiły na dzień 03 kwietnia 2015 r. 493.746 złotych. (dowód: kserokopia protokołu kontroli podatkowej firmy (...) str. 8-20, 27-29, 35-37, 44-47, lista zaległości w podatkach dochodowym (PIT i VAT) k. 100, kserokopia decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. k. 140-160, k. 162-173, kserokopia wyroku WSA w Łodzi z dnia 27 października 2011 r. z uzasadnieniem k. 175-193, kserokopia decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego k. 195-215, kserokopia decyzji Dyrektora Izby Skarbowej k. 218-243, kserokopia wyroku WSA w Łodzi z dnia 04 listopada 2011 r. z uzasadnieniem k. 245-272, kserokopia wyroku NSA z dnia 18 lutego 2014 r. z uzasadnieniem k. 273-285, kserokopia decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego k. 288-300, kserokopia decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. k. 303-319)

W dniu 19 kwietnia 2010 r. K. M. (1) wraz z żoną J. M., z którą pozostawał we wspólności małżeńskiej, umową darowizny, sporządzoną w formie aktu notarialnego Rep. A. nr (...) przed notariuszem I. N. z Kancelarii Notarialnej w S. przekazali w formie umowy darowizny swojej córce K. M. (2) (obecnie K.), zabudowaną nieruchomość, stanowiącą działkę, oznaczoną nr (...), położoną w miejscowości B. gm. B., o obszarze 30 arów, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) przez Sąd Rejonowy Wydział Ksiąg Wieczystych w S., (dowód: kserokopia wypisu aktu notarialnego Rep nr (...) z dnia 19 kwietnia 2010 r.- umowa darowizny k. 21-22, wypis z księgi wieczystej k. 23-27, kserokopia tytułu wykonawczego k. 45-98),

Egzekucja sądowa prowadzona przeciwko dłużnikowi K. M. (1) okazała się bezskuteczna i z uwagi na tą okoliczność Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu w dniu 11 grudnia 2013 r. umorzył postępowanie w sprawie, (dowód: postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu A.J. z dnia 11 grudnia 2013 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego przeciwko K. M. (1) k. 353).

Po wypadku jakim pozwana uległa w maju 2009 r. i odbytej hospitalizacji, zamieszkała ona wraz ze swoimi dziadkami. K. i J. małżonkowie M. zajmowali wtedy mieszkanie w bloku, położone w S. przy ulicy (...), na piątym piętrze, co utrudniało codzienne funkcjonowanie pozwanej z ograniczeniami ortopedycznymi. Wraz z nimi w tym mieszkaniu mieszkała także młodsza siostra pozwanej. K. K. (1) była jednak z rodzicami w stałym kontakcie. Głównie matka odwiedzała ją i pomagała jej kilka razy w tygodniu. Rodzice pozwanej rozpoczęli budowę domu mieszkalnego na przedmiotowej działce i w połowie 2010 roku przeprowadzili się do tego budynku wszyscy. Wcześniej małżonkowie M. sprzedali swoje mieszkanie w dniu 15 marca 2010 r. z terminem wydania go nabywcom ustalonym na dzień 31 maja 2010 roku (dowód : kopia aktu notarialnego k. 28 – 30, bezsporne).

Od roku 2011 pozwana zarejestrowała działalność gospodarczą w przedmiocie transportu i logistyki. Jej ojciec zaprzestał prowadzenia dotychczasowej działalności w przedmiocie usług transportowych i handlu paliwami. (bezsporne).

W dniu 29 września 2011 roku K. K. (1) przystąpiła do długu, jaki jej ojciec zaciągnął w Banku (...) S.A. w części ograniczonej do kwoty 100.000 złotych i od tego czasu rozpoczęła spłatę kredytu, zabezpieczonego hipoteką kaucyjną na przedmiotowej nieruchomości na łączną kwotę 500.000 złotych. Miesięczna rata z tego tytułu wynosiła 5000 złotych . W powyższym zakresie przystępowała do tego długu w kolejnych latach. W tym czasie jej ojciec nie pracował zawodowo, podobnie jak matka, która podjęła zatrudnienie dopiero od 2015 roku (dowód : porozumienie k. 375 – 377, aneksy k 378 – 381, dowody transakcji k. 385 – 416, bezsporne).

Pozwana podjęła w 2011 r. odpłatne studia na kierunku finanse i rachunkowość, potem zdecydowała się na kształcenie w kierunku kosmetolog (bezsporne).

Obecnie przedmiotowa nieruchomość ma wartość 398.000 złotych (dowód: opinia biegłej k. 458 – 492).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie przywołanych dowodów, którym w pełni dał wiarę jedynie w zakresie dokumentów, uznając je za autentyczne i nie kwestionowane przez strony. Sąd nie dał wiary ani zeznaniom świadków : K. M. (1) i J. M., ani w konsekwencji samej pozwanej. Zeznania te są bowiem nielogiczne i wskazują na fakty sprzeczne z doświadczeniem życiowym i logicznym rozumowaniem. Mogą więc stanowić jedynie gołosłowne twierdzenia nakierowane na osiągnięcie korzystnego rozstrzygnięcia w sprawie, którym była zainteresowana nie tylko pozwana, ale także świadkowie jako jej rodzice.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód Skarb Państwa- Urząd Skarbowy w S. reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa domagał się uznania za bezskuteczną w stosunku do niego umowy darowizny z dnia 19 kwietnia 2010 r. zawartej przed notariuszem I. N. (rep. A (...)), ponieważ została zawarta z pokrzywdzeniem powoda, któremu przysługują przeciwko K. M. (1) wierzytelności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za 2004 i 2005 rok, stwierdzone tytułami wykonawczymi o numerach (...). (...), (...), (...) oraz w podatku od towarów i usług za okres od grudnia 2004 roku do września 2005 roku, a także za czerwiec 2009, lipiec 2009 roku, grudzień 2011 roku i styczeń 2012 roku, stwierdzone wystawionymi przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. tytułami wykonawczymi o numerach (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). Zaległości K. M. (1) objęte wskazanymi tytułami wykonawczymi uwzględniając należność główną oraz odsetki za zwłokę, wynosiły na dzień 03 kwietnia 2015 r. 493.746 złotych.

Zgodnie z treścią art. 527 § 1 k.c. gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w

stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Przepis § 2 cytowanego unormowania stanowi, iż czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Skarga pauliańska jest instytucją prawną, która w pewnych wypadkach zapewnia wierzycielowi ochronę przed niełojalnym zachowaniem dłużnika. Częstym sposobem na unikanie przez dłużników zapłaty zobowiązań jest wyzbywanie się majątku. Konstrukcja ochrony pauliańskiej oparta jest na instytucji względnej bezskuteczności czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 r., II CKN 1336/00, LEX nr 55083). Ochrona ta polega na możliwości zaskarżenia przez wierzyciela krzywdzącej go czynności prawnej celem uznania tej czynności za bezskuteczną względem niego. W razie uwzględnienia tego żądania przez sąd wierzyciel uzyskuje możliwość dochodzenia zaspokojenia od osoby trzeciej, będącej stroną czynności prawnej uznanej za bezskuteczną wobec skarżącego, z ograniczeniem do przedmiotów majątkowych, które wskutek zaskarżonej czynności wyszły z majątku dłużnika lub do niego nie weszły (B. Łubkowski (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 1244; Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, s. 444 i n.; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania, 2008, s. 29 i n.; W. Czachórski, Zobowiązania, 2009, s. 905 i n.).

Na podstawie przywołanego przepisu można wyróżnić następujące przesłanki warunkujące możliwość skorzystania przez uprawnionego z ochrony pauliańskiej: 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności; 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią; 3) pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika; 4) dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela; 5) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią; 6) działanie osoby trzeciej w złej wierze. Istotne jest przy tym w zakresie dowodowym istnienie domniemań prawnych. Z treści art. 527 § 3 k.c. wynika bowiem, że co do osoby, która uzyskała wskutek czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli korzyść majątkową i jest z dłużnikiem w bliskim stosunku, zachodzi domniemanie, iż wiedziała o działaniu dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli. Nadto w sytuacji dokonania czynności bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania jej za bezskuteczną wobec siebie, chociażby osoba trzecia nie wiedziała i nawet przy dołożeniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż wszystkie wymienione wyżej przesłanki skargi pauliańskiej zostały spełnione.

Powodowi przysługują przeciwko K. M. (1) wierzytelności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za 2004 i 2005 rok, stwierdzone tytułami wykonawczymi o numerach (...). (...), (...), (...) oraz w podatku od towarów i usług za okres od grudnia 2004 roku do września 2005 roku, a także za czerwiec 2009, lipiec 2009 roku, grudzień 2011 roku i styczeń 2012 roku, stwierdzone wystawionymi przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. tytułami wykonawczymi o numerach (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). Zaległości K. M. (1) objęte wskazanymi tytułami wykonawczymi uwzględniając należność główną oraz odsetki za zwłokę, wynosiły na dzień 03 kwietnia 2015 r. 493.746 złotych. Zgodnie z powyższym istnieją zatem wierzytelności przysługujące powodowi w stosunku do K. M. (1), których egzekucja jest dotąd bezskuteczna.

W dniu 19 kwietnia 2010 r. K. M. (1) wraz z żoną J. M., z którą pozostawał we wspólności małżeńskiej, umową darowizny, wyzbył się na rzecz swojej córki K. K. (1) jedyne go składnika majątku w postaci przedmiotowej nieruchomości. Bezspornym jest, że dłużnik zaprzestał wtedy prowadzenia działalności gospodarczej, wyzbył się prawa do mieszkania, w którym wraz z rodziną zamieszkiwał, nie miał też innych ruchomości bądź nieruchomości i nie dysponował żadnymi oszczędnościami. Dokonana darowizna spowodowała zatem stan jego niewypłacalności. Dlatego można z całą pewnością stwierdzić, iż wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika pokrzywdzony został wierzyciel.

Nie można również przyjąć, iż K. M. (3) nie miał świadomości działania z pokrzywdzeniem wierzyciela. Dla skuteczności skargi pauliańskiej nie jest konieczne, by w zamiarze dłużnika leżało pokrzywdzenie wierzycieli ani też by zamiar ten skierowany był przeciwko określonemu wierzycielowi. Wystarczy, że dłużnik ma świadomość

pokrzywdzenia wierzycieli. Świadomość taka istnieje, gdy dłużnik wie, że na skutek czynności prawnej określone aktywa wyjdą z jego majątku i że z tego powodu wierzyciele będą mieli trudności z zaspokojeniem, a w konsekwencji nastąpi ich pokrzywdzenie (zob. A. Ohanowicz (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 948; M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1259). Do przyjęcia, że dłużnik dokonywał czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, wystarczy, by dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 maja 2005 r., I ACa 1764/04, OSA 2006, z. 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 marca 2010 r., V ACa 27/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 sierpnia 2012 r., I ACa 816/11, LEX nr 1216401). Nie jest przy tym konieczne, aby świadomość pokrzywdzenia dotyczyła konkretnego wierzyciela, w szczególności tego, który wystąpił ze skargą pauliańską. Wystarczy świadomość dłużnika, że czynność prawna przez niego dokonana może spowodować pokrzywdzenie ogółu jego wierzycieli (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1997 r., I ACa 737/97, Apel. W-wa 1998, nr 4, poz. 36; L. Stecki (w:) J. Winiarz, Komentarz, t. I, 1989, s. 537; W. Popiołek (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2009, s. 214). W odniesieniu do powyższego wskazać należy, że dług K. M. (1) dotyczy zaległości podatkowych z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za 2004 i 2005 rok oraz podatku od towarów i usług za okres od grudnia 2004 roku do września 2005 roku, a także lipiec 2009 roku, grudzień 2011 roku i styczeń 2012 roku. Ponadto bezpośrednio przed rozporządzeniem w dniu 19 kwietnia 2010 roku prawem własności nieruchomości objętej księgą wieczystą o numerze (...) tj. w okresie od 26 lutego 2010 roku do dnia 12 kwietnia 2010 roku przeprowadzono kontrolę podatkową u K. M. (1) w przedmiocie prawidłowości rozliczania podatku od towarów i usług za 2004 roku i 2005 rok i podatku dochodowego od osób fizycznych za 2004 i 2005 rok. Z protokołu kontroli doręzonego K. M. (1) w dniu 12 kwietnia 2010 roku wynika, że dłużnik nie dokumentował rzeczywistych zdarzeń gospodarczych w postaci obrotu paliwami i w konsekwencji spowodował zaniżenie podatku dochodowego oraz zawyżenie podatku od towarów i usług do odliczenia. Zawierając zatem kwestionowaną umowę darowizny ze swoją córką K. M. (1) miał pełną świadomość istnienia zaległości podatkowych z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku VAT. W następstwie wskazanej kontroli Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. wydał decyzje określające zobowiązanie podatkowe K. M. (1), które następnie zostały utrzymane decyzjami Dyrektora Izby Celnej w Ł.. Decyzje te miały charakter deklaratoryjny, a data ich wydania nie może łączyć się z powstaniem wierzytelności chronionych skargą pauliańską (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt IV CSK 573/12). Wskazane stanowisko jest spójne z treścią art. 21 § 1 pkt. 1 Ordynacji podatkowej, który stanowi, że zobowiązanie podatkowe powstaje z mocy prawa na skutek zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie zobowiązania. Podkreślić w tym miejscu należy, decyzje organu II instancji były przedmiotem badania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. oraz Naczelny Sąd Administracyjny i zakończyły się wyrokami oddalającymi skargi K. M. (1). W oparciu o powyższe Sąd skonstatował, iż dłużnik zawierając ze swoją córką umowę darowizny miał pełną świadomość istnienia zaległości podatkowych i skutku rozporządzenia istotnym składnikiem swojego majątku w postaci uniemożliwienia wierzycielowi zaspokojenia się z tego mienia. Zaskarżona czynność prawna została zatem dokonana ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Czynności dłużnik K. M. (1) dokonał w ciągu tygodnia od zakończenia postępowania kontrolnego, mając pełną świadomość istnienia zaległości podatkowych. Zrobił to w celu wyeliminowania swojej odpowiedzialności za powyższe zobowiązania.

Przekazując nieruchomość położoną w miejscowości B. swojej córce, dłużnik „chronił” ją przed swoim wierzycielem. Słuszności takiego rozumowania dowodzą także pozostałe okoliczności w jakich doszło do zawarcia kwestionowanej czynności. Przede wszystkim ani K. M. (1), ani jego córka K. K. (1) nie byli w stanie przedstawić w toku procesu obiektywnie uzasadnionej potrzeby dokonania darowizny i to w kilka dni po tym jak dłużnikowi doręczono protokół pokontrolny, z którego jednoznacznie wynikały źródła jego zobowiązań finansowych wobec Skarbu Państwa. Pozwana, jak sama twierdziła, była w tym czasie zajęta bardziej swoim leczeniem i rehabilitacją po skutkach wypadku, jakiego doznała w maju 2009 r. Miała wówczas ukończone 19 lat. Nie miała żadnego zawodu, ani doświadczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej. Zamierzała podjąć studia, po maturze. Jeśli nawet rodzice pozwanej i ona sama mieli plany aby przedmiotowa nieruchomość należała do niej, to z pewnością nie w tym czasie kiedy do darowizny doszło. W marcu 2010 r. małżonkowie M. sprzedali swoje mieszkanie położone w S. przy ulicy (...) za cenę 163.000 złotych i zobowiązali się opuścić lokal do dnia 31 maja 2010 r. Nie podjęli przy tym próby zapewnienia sobie innego lokum, gdzie mogliby zamieszkiwać, a rozpoczęli prace mające na celu przystosowanie domu na nieruchomości

darowanej następnie pozwanej do celów zamieszkiwania. W efekcie po opuszczeniu mieszkania przy ulicy (...) w S. w połowie 2010 roku wszyscy zamieszkali w przedmiotowej nieruchomości. Pozwana mimo uzyskania prawa własności nieruchomości nie miała możliwości aby ją utrzymywać. Działalność gospodarczą zarejestrowała dopiero w 2011 roku. Twierdzenia jej w tym zakresie aby utrzymywała całą rodzinę i samodzielnie prowadziła tę działalność także nie są wiarygodne. K. K. (1) próbowała w swoich zeznaniach przekonać Sąd, iż mając 20 lat, żadnego doświadczenia zawodowego i żadnego zaplecza majątkowego, od samego początku prosperowała finansowo tak, że utrzymywała w pełnym zakresie swoich rodziców (K. M. (1) zrezygnował z działalności, J. M. nie pracowała zawodowo), młodszą o kilkanaście lat siostrę, podjęła spłatę kredytu hipotecznego zaciągniętego przez ojca, przy miesięcznej racie po 5000 złotych i dodatkowo rozpoczęła odpłatne studia. Dodatkowo czyniła to wszystko w branży, która była odległa od jej zainteresowań (podjęła studia w zakresie rachunkowości, a ostatecznie kosmetologii). Jednocześnie zaś nie była w stanie podać nawet orientacyjnie poziomu osiąganych przychodów, ponoszonych kosztów, czy wreszcie uzyskiwanych dochodów. Wszystko to świadczy , zdaniem sądu o tym, że pozwana jedynie pozornie prowadziła ową działalność , aby uniemożliwić realizację egzekucji zobowiązań finansowych jej ojca należnych Skarbowi Państwa. Temu samemu celowi miało służyć dokonanie darowizny przedmiotowej nieruchomości.

Nie zmienia trafności tego rozumowania podnoszony przez pozwaną argument braku darmego charakteru kwestionowanej czynności, skoro przystąpiła częściowo do długu hipotecznego swojego ojca i podjęła jego spłatę, zaś dług ten obciążał nieruchomość będącą przedmiotem darowizny. Nawet bowiem jeśli przyjąć, że poprzez tę okoliczność czynność nabiera de facto charakteru odpłatnego, to przytoczone wyżej okoliczności świadczą jednoznacznie o wiedzy pozwanej co do świadomości działania dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli.

Nadto istotne jest także w kontekście argumentów pozwanej, że pokrzywdzenie wierzyciela należy oceniać nie według chwili dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią, lecz według chwili jej zaskarżenia tj. wystąpienia z żądaniem uznania bezskuteczności czynności prawnej. Przepis art. 527 § 2k.c. wiąże bowiem pokrzywdzenie wierzyciela z rzeczywistą niewypłacalnością dłużnika, która musi istnieć w chwili wystąpienia ze skargą pauliańską, jak i w chwili orzekania przez sąd o żądaniu wierzyciela uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną - art. 316 § 1 k.p.c. – por. wyrok S.N. z dnia 27 lutego 2009 r. V CSK 309/08 , LEX nr 603191, wyrok S.N. z dnia 19 lutego 2010r. , IV CSK 303/09, LEX nr 852580).

W tej mierze trzeba podnieść, że wartość przedmiotowej nieruchomości została ostatecznie określona przez biegłą na poziomie 398.000 złotych. Pozwana nie zdołała przedstawić wiarygodnych dowodów na okoliczność, iż to jej nakładem jest znaczna część tej kwoty, zgodnie z powyższym wnioskowaniem. Zatem jeśli z zaświadczenia banku (...) S.A. wynika, iż na dzień 26 lutego 2015 roku zadłużenie z tytułu kredytu hipotecznego wynosiło 174.841,97 złotych, to różnica tych wartości prowadzi do wniosku o co najmniej pogłębieniu stanu niewypłacalności dłużnika, a zatem działaniu z pokrzywdzeniem wierzycieli. Nie jest bowiem trafny argument pozwanej, że wartość zbytej nieruchomości jest niższa od obciążającego ją kredytu, którego spłatę podjęła obdarowana, zatem w pierwszej kolejności i tak zaspokojeniu uległaby wiarygodność banku, zabezpieczona hipoteką kaucyjną. Taki wniosek nie znajduje uzasadnienia w fakcie, że pozwana corocznie przystępowała do długu w ograniczonym zakresie, a ponadto przy wskazanej wyżej wartości nieruchomości i tak pozostałaby kwota, z której zaspokojenia mogliby szukać inni, poza wierzycielem hipotecznym wierzyciele.

Z uwagi na wyżej wskazane okoliczności należało uwzględnić powództwo jako w pełni uzasadnione, na podstawie art 527 kc.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, a do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach. W oparciu o powyższe zasądzono od K. K. (1) na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego. Ponadto od pozwanej nakazano pobrać na rzecz Skarbu Państwa kwotę 15.000,00 zł

tytułem brakującej opłaty od pozwu oraz kwotę 3218,80 zł jako zwrot poniesionych w toku procesu wydatków zgodnie z przepisem art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.